

Arrest

nr. 96 617 van 5 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. In 1996 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal nam inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de erkenning als vluchteling op 29 januari 1999. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen kwam in beroep tot dezelfde beslissing op 9 oktober 2000. Uw annulatieberoep hiertegen bij de Raad van State werd verworpen in 2002. Op 24 juli 2008 werd u per vliegtuig uitgewezen naar Georgië. In Georgië vond u onderdak bij een familie die u in België had leren kennen en die in Gori woonde. Niet lang na uw aankomst in Gori, in het begin van augustus 2008, brak er oorlog tussen Georgië enerzijds en Zuid-Ossetië en Rusland anderzijds. Gori werd gebombardeerd door de Russische strijdkrachten. U schuilde met vier andere mensen, drie mannen en één vrouw, in een kelder. Dagenlang kwam u niet buiten. Naar deze kelder (van een groot gebouw van drie verdiepingen) werden

ook de lichamen gebracht van gedode burgers en gesneuvelde soldaten. Na ongeveer tien dagen kwamen twee Georgische broers die vochten aan de zijde van de Russen naar de schuilkelder om er lichamen op te halen om deze te ruilen. De drie mannen die samen met u in de schuilkelder verbleven, wilden dit verhinderen en doodden de twee broers. De nacht na dit incident verlieten jullie de schuilkelder. U ging naar Tbilisi; de vier personen met wie u in de schuilkelder had gezeten bleven achter in Gori. In Tbilisi nam u contact op met Marina, de vrouw bij wie u in Gori had verbleven. Zij ving u op en hielp u om Georgië te verlaten. U bewam een visum van het Nederlands consulaat en reisde in oktober 2008 via Nederland naar België. U had omwille van uw ervaringen tijdens de oorlog ernstige psychologische problemen gekregen, waarvoor u in België behandeld werd. U vroeg een meerdere malen een verblijfsvergunning (omwille van medische redenen) aan, maar deze werden telkens geweigerd. Ondertussen vernam u dat de overige broers van twee Georgische broers die in de schuilkelder gedood werden, wraak hadden genomen en de vier personen met wie u in de schuilkelder had verbleven, hadden vermoord. In oktober 2012 werd u naar het transitcentrum 127bis gebracht met het oog op uw uitwijzing naar Georgië. In het centrum vroeg u asiel aan op 20 december 2012.

B. Motivering

U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal uw land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de traumatische gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt in Gori tijdens de oorlog van augustus 2008. (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, vraag 3.5; CGVS II d.d.07/01/2013, p.6) U zou er getuige van zijn geweest dat enkele personen met wie u in een kelder verbleef twee Georgische broers die collaboreerden met de Russen doodden. In België vernam u dat de broers van deze gedode personen wraak hadden genomen en de vier personen met wie u in de schuilkelder had verbleven, hadden vermoord. (CGVS II, p.6) Bij een eventuele terugkeer vreest u door hen gedood te zullen worden. (CGVS II, p.12)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk lang hebt gewacht alvorens asiel aan te vragen bij de Belgische autoriteiten na uw terugkeer in 2008. Uit uw verklaringen blijkt dat u midden oktober 2008 terugkeerde naar België na uw uitwijzing in juli 2008. (DVZ II, rubriek 36; CGVS II, p.4) Reeds voor eind 2011 was u op de hoogte dat u gevaar liep. De personen met wie u in Gori in de schuilkelder verbleef, werden reeds begin 2009 vermoord (CGVS II, p.6), en van uw vriendin Marina vernam u voor het laatst dat men naar u op zoek is – een feit dat u uitdrukkelijk verbindt met uw vrees voor een wraakactie (CGVS II, p.7, 14) – ongeveer een jaar voor het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS II, p.14), i.e. eind 2011, begin 2012. Desondanks vroeg u pas asiel aan op 20 december 2012. Het is geenszins aannemelijk te noemen dat u dermate lang zou wachten om de internationale bescherming van de Belgische autoriteiten te vragen indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Georgië. U verklaarde dat de vier personen met wie u samen in de schuilkelder had gezeten vermoord waren in het begin van 2009 (CGVS II, p.6) Hieruit dient te worden besloten dat u uw asielaanvraag zeer laattijdig hebt ingediend. Van een persoon die verklaart een gegronde vrees te koesteren voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit mag evenwel verwacht worden dat hij of zij zijn nood om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt aan de autoriteiten van het opvangland. De vaststelling dat u dit niet gedaan hebt, ondermijnt in ernstige mate de door u verklaarde vrees.

Ter verklaring van deze laattijdige aanvraag stelde u dat u ernstige psychische problemen kende. (CGVS II, p.5) Uit het administratief dossier blijkt dat u sinds uw terugkeer naar België evenwel tot vier maal toe een regularisatie aanvraag, waarvan drie maal om medische redenen. U vroeg een eerste maal een regularisatie aan op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 2 december 2008. Deze werd geweigerd op 20 oktober 2011. Uw volgende aanvraag (op basis van artikel 9bis) werd ingediend op 13 februari 2012 en geweigerd op 17 september. Daarna diende u nog aanvragen in op 1 november 2012 en 27 december 2012. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aanvraag op basis van artikel 9bis of 9ter geenszins dezelfde bescherming biedt tegen uitwijzing naar uw land van herkomst als de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien werd u op geen enkel moment een statuut op basis van deze artikels toegekend, waardoor uw verblijf in België gedurende meer dan vier jaar zeer precair was. Uw psychologische problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor het niet indienen van een asielaanvraag indien u werkelijk een vrees voor uw leven, vrijheid of integriteit koesterde. Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor de toestand waarin u zich bevond, kan deze niet volstaan om u te ontslaan van de verplichting om uw vraag om internationale bescherming, eventueel met de hulp van een advocaat of vertrouwenspersoon, zo snel mogelijk kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. De vaststelling dat u meermaals een aanvraag tot regularisatie indiende, toont aan dat u toegang had tot de wettelijke procedures. Bovendien had u reeds eerder asiel gevraagd in België, zodat gesteld kan worden dat u ook op de hoogte was van het bestaan van deze procedure. Daarenboven werd u niet onmiddellijk overgebracht naar een gesloten centrum na de afwijzing van uw aanvraag tot regularisatie om medische redenen, zoals u

verklaarde nadat u was gevraagd waarom u niet direct na de negatieve beslissing inzake uw regularisatieaanvraag asiel had aangevraagd (CGVS II, p.6). Immers, uw eerste aanvraag werd reeds afgesloten op 20 november 2011, terwijl u pas werd overgebracht naar een gesloten centrum op 4 oktober 2012. Bijgevolg had u voordien al ruimschoots de tijd gehad om asiel aan te vragen.

Voorts dient vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de feiten die u zou hebben meegemaakt in Georgië en de problemen die u vreest te zullen kennen bij een eventuele terugkeer uiterst vaag zijn. Zo kon u niet vertellen hoe de broers, van wie u een wraakactie vreest, heetten en wist u zelfs hun achternaam niet. (CGVS II, p.6) Nochtans zouden deze broers alom gekend zijn in Gori omwille van hun collaboratie met de Russen tijdens de oorlog in 2008 (CGVS II, p.6) en zou de persoon met wie u contact houdt in Georgië en die u op de hoogte houdt van de situatie aldaar, een vrouw genaamd Marina, ook in Gori wonen (CGVS II, p.3, 5, 7). U kon, buiten het feit dat één van hen David heette en mogelijk een universiteitsdocent was, evenmin persoonlijke informatie geven over de personen die samen met u in de schuilkelder zaten en die later vermoord werden, of over de omstandigheden waarin zij zouden zijn vermoord (CGVS II, p.6, 11). Ook al waren deze personen destijds vreemden voor u (CGVS II, p.6), mag verwacht worden dat u toch enige informatie zou kunnen verschaffen over deze personen en de omstandigheden van hun overlijden, te meer daar zij volgens u burens waren van Marina, uw contactpersoon in Georgië, en het nieuws van de moord op hen ruim verspreid was volgens u (CGVS II, p.11). Dat u deze informatie over uw vervolgers en/of over hun andere slachtoffers niet kan verschaffen is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk voor uw leven zou vrezen omwille van een wraakactie voor feiten die plaatsvonden in 2008. Deze vaststelling ondermijnt dan ook in ernstige mate de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Voorst verklaarde u dat mensen naar u komen informeren bij Marina in Gori sinds uw vertrek naar België, een feit dat u uitdrukkelijk linkte aan de door u verklaarde problemen. (CGVS II, p.7, 14) Desondanks kon u niet zeggen wie er dan wel naar u komt vragen. U voegde er zelfs aan toe dat u dit niet aan Marina vroeg. (CGVS II, p.14) Op basis van uw verklaringen dient te worden besloten dat dit de enige aanwijzing is dat uw vervolgers nog steeds naar u op zoek zou zijn. Dat u in dit geval dergelijke cruciale informatie niet zou weten, of hier zelfs niet naar zou informeren, is geenszins aannemelijk te noemen. Ter verklaring stelde u dat u zich in een slechte psychische toestand bevond. (CGVS II, p.14) Hoewel hier begrip voor opgebracht kan worden, kan het niet volstaan als verklaring voor het feit dat u geen pogingen hebt gedaan om meer informatie te achterhalen over deze feiten. Zoals eerder gesteld, zijn het immers de enige aanwijzingen die u had dat u gezocht wordt. Bovendien woonde u sinds 2008 in bij een andere persoon (CGVS II, p.14), zodat aangenomen kan worden dat u hierbij op enige begeleiding zou kunnen rekenen.

Uw onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas – uw vervolgers, hun andere slachtoffers terwijl zij om dezelfde reden als u geïsoleerd zouden zijn, en over de actualiteit van uw vrees - ondermijnt in ernstige mate de aannemelijkheid ervan.

Afsluitend kan wat betreft de situatie in het conflictgebied waar u zou hebben verbleven in 2008, opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.

Op basis van uw verklaringen kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen, kan ten slotte nog opgemerkt worden dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De kopie van uw vervallen internationaal paspoort, het enige document dat u hebt neergelegd, kan niets wijzigen aan bovenstaande conclusie. Het bevat enkel identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van de verdediging.

Verzoekster voert aan dat het feit dat zij slechts in december 2012 asiel heeft gevraagd alles te maken heeft met het feit dat zij in een slechte medische toestand verkeerde. Zij heeft herhaaldelijk om deze reden een regularisatie van haar verblijf gevraagd en het was haar bedoeling om in de eerste plaats om medische dan wel humanitaire redenen hier te kunnen verblijven.

Verzoekster vervolgt dat het maar normaal is dat zij niet aan de twee Georgische broers hun volledige familienaam, geboortedatum en adres heeft gevraagd, het was bovendien oorlog zodat zij niet wist wie zij kon vertrouwen en er geen vragen werden gesteld over elkaars persoon. Het kan haar gezien de geschetste omstandigheden niet ten kwade worden genomen dat zij zich niet in gevaar heeft gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en het fairplay-beginsel,

Er werd geen onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Georgië en er is geen enkele motivering dienaangaande. Verzoekster verwijst dienaangaande naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. De verwerende partij diende ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van het asielrelaas te onderzoeken of de verzoekende partij een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat er dienaangaande een werkelijk onderzoek is gebeurd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster werd na afwijzing van haar eerste asielaanvraag in België begin augustus 2008 het land uitgewezen. Zij kwam volgens haar verklaringen nog diezelfde maand terug naar België, doch wachtte vervolgens nog vier jaar alvorens een tweede maal asiel aan te vragen. Dit klemt des te meer nu verzoekster al op 26 januari 2012 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kreeg nadat haar regularisatieaanvraag op medische gronden ongegrond was verklaard, haar op 4 oktober 2012 een tweede bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd betekend na afwijzing van haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en zij al sedert oktober 2012 opgesloten was in het transitcentrum 127bis. Zij wist bijgevolg dat een repatriëring nakend was. Zij wachtte tenslotte tot 20 december 2012, de dag dat de effectieve repatriëring was voorzien (stuk 4, administratief dossier), alvorens een asielaanvraag in te dienen.

Dat zij in een slechte gezondheidstoestand verkeerde doet hieraan geen afbreuk. Nog daargelaten dat verzoekster reeds eerder asiel had gevraagd in België en dus op de hoogte was van het bestaan van deze procedure blijkt uit de bestreden beslissing dat de drie regularisatieaanvragen die verzoekster om medische redenen indienden allen ongegrond werden verklaard. Verzoekster bevestigt overigens in haar verzoekschrift dat zij in de eerste plaats naar België kwam om hier om medische of humanitaire redenen te verblijven. Zij wist hoe dan ook na afwijzing van haar regularisatieaanvragen dat haar verblijf in België precair was.

Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk informeert over de wijze waarop hij die bescherming kan bekomen en vervolgens met de nodige spoed een asielaanvraag indient. Dat verzoekster 4 jaar en meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft laten voorbij gaan alvorens een asielaanvraag in te dienen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en verhindert nog enig geloof te hechten aan haar bewering haar land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaat deze vaststelling om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient er op gewezen te worden dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), het artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4, § 2, c) besloot de bestreden beslissing terecht dat, gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, er in het conflictgebied waar verzoekster in 2008 zou hebben verbleven actueel geen risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kan worden vastgesteld. De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande: *“Afsluitend kan wat betreft de situatie in het conflictgebied waar u zou hebben verbleven in 2008, opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.”*

Verzoekster verwijst dienaangaande naar *“(…) recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.”* maar voegt deze niet toe aan haar verzoekschrift. Verzoekster brengt derhalve geen elementen bij die aantonen dat de analyse over de veiligheidssituatie in verzoeksters herkomstland zoals weergegeven in de bestreden beslissing onjuist of onvolledig zou zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER